

27-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে দেহৰ লগতে গোটেই পুৰণি দুনিয়া ত্যাগ কৰিব লাগে, কিয়নো তোমালোকে পথ
প্ৰদৰ্শকৰ দ্বাৰা সঁচা ৰাস্তা পাই গৈছা"**

***প্ৰশ্ন:-** ঈশ্বৰীয় আঁচনি অনুসৰি কোনটো কৰ্তব্যত কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে?

***উত্তৰ:-** এয়া যি মহাবিনাশৰ কৰ্তব্য, যাৰ দ্বাৰা গোটেই বেহদৰ দুনিয়া খতম হ'ব, ইয়াতে কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে। মানুহে ভাবে এয়া বহুত ডাঙৰ অকল্যাণ, কিন্তু পিতাই কয় মই এয়া যি জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছো, তাৰ দ্বাৰা গোটেই পুৰণি দুনিয়া আহুতি হ'ব, পুনৰ নতুন দুনিয়া আহিব।

***গীত:-** ওম্ নমো শিৱায়ৈ...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীত শুনিলা। এই মহিমা কাৰ? তুমিয়ে মাতা-পিতা অৰ্থাৎ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তেৱেঁই উচ্চতকৈও উচ্চ ঈশ্বৰ পিতা। ঈশ্বৰক পিতা বুলি কোৱা হয়। কাৰ পিতা? গোটেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ পিতা। তেৱেঁই বেহদৰ পিতা। যেতিয়া তেওঁক পিতা বুলি কোৱা হয় তেন্তে ৰচয়িতাও হ'ব। মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। প্ৰকৃততে সকলো মানুহ মাত্ৰে দুজন পিতা আছে – এজন লৌকিক, আনজন পাৰলৌকিক যিজন আত্মাৰ পিতা। আত্মাক শৰীৰ দিওঁতা লৌকিক পিতা। আত্মাতো নিৰাকাবেই হয়। আত্মাৰ নিবাস স্থান নিৰাকাৰী দুনিয়াত, যাক ব্ৰহ্মলোক বুলিও কোৱা হয়। ইয়াতে সকলো আত্মাই শৰীৰ পাইছে পাৰ্ট বজাবলৈ। নাটকৰ ৰহস্যও ভালদৰে বুজিব লাগিব। তোমালোকে জানা যে ঈশ্বৰ পিতাৰ মহিমা সকলোতকৈ বেলেগ। গোৱাও হয় – অ' ঈশ্বৰ পিতা, তেতিয়া ওপৰফালে নজৰ যায়। সকলো আত্মাৰ পিতা এজন পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁৰ মহিমা সকলোতকৈ উচ্চ। কিন্তু মানুহে একেবাৰে নাজানে। সকলো আত্মাৰ পিতা তেওঁ নিৰাকাৰ পিতা আৰু তাৰ পাছত সাকাৰ পিতা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, যাক আদি দেৱ, মহাবীৰ, এডম্ বুলিও কোৱা হয়। যাৰ দ্বাৰা নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই মনুষ্য সৃষ্টি ৰচনা কৰে। পিতাক কেতিয়াও অন্তহীন বুলি কোৱা নহয়। যেনেকৈ লৌকিক পিতাই ৰচনা ৰচে, স্ত্ৰীক তুলি লৈ তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তান ৰচনা কৰে, তেতিয়া তেওঁক পিতা বুলি কোৱা হয়। পিতাক কেতিয়াও সৰ্বব্যাপক বা অন্তহীন বুলি কোৱা নহয়। পিতাৰ পৰা সন্তানসকলে সম্পত্তি পায়। সেয়েহে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলো আত্মাৰে বেহদৰ পিতা। এয়া বুজিব লাগে। ঈশ্বৰ এজনে, পিতাও এজনে। সকলো আত্মাই নিজৰ পিতাক পাহৰি হৈছে। পিতাক পাহৰি যোৱা বাবে মানুহ মাত্ৰেই অনাথ হৈ গৈছে। পিতাক নজনাৰ বাবে স্বৰ্গক বা ৰচনাক অথবা ভাই-ভনীক স্মৰণ কৰি থাকে। পিতাক পাহৰি নিজৰ মাজতে হাই-কাজিয়া কৰি থাকে। গৰাকী বিহীন হৈ গৈছে। সম্পত্তি পোৱা যায় সেই পিতাৰ পৰা। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰো ৰচনা। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ হৈছে সূক্ষ্মবতন নিবাসী। সূক্ষ্মবতনৰ ওপৰত মূলবতন য'ত পৰমপিতা পৰমাত্মা থাকে। আমি আত্মাবোৰো তাৰে নিবাসী। আত্মাই কয় – সেয়া মিঠা পিতাৰ ঈশ্বৰীয় ঘৰ, নিৰাকাৰী দুনিয়া। এই বতনবোৰৰ কথা জানিব লাগে। তিনি লোক বুলি কোৱা হয়। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন আৰু স্থূলবতন। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। কৰণকৰাৱনহাৰ, ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক পৰমপিতা পৰমাত্মা। প্ৰথমে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক ৰচনা কৰে। পিছত ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ তুলি লয়। দেলৱাৰা মন্দিৰতো আদি দেৱক দেখুৱাইছে। তলত তপস্যা কৰি আছে। তোমালোকৰ স্মৃতিচিহ্ন থিয় হৈ আছে। সকলো প্ৰেমিকাৰ প্ৰেমিক এজনে। মন্দিৰত ক্ৰমে জগত অম্বা জগত পিতা বহি আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও আছে আৰু ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলো আছে। অৰ্ধ কুমাৰীও আছে। মন্দিৰত থকাৰসকলে নিজে নাজানে যে কুমাৰীসকল কোন, অৰ্ধকুমাৰীসকল কোন? নিশ্চয় জগত অম্বা, জগতপিতাৰ সন্তান হ'ব। তেওঁলোক সকলোৱে বহি ৰাজযোগ শিকায়। প্ৰথমে প্ৰথমে ব্ৰহ্মাক কেনেকৈ ৰচনা

কৰে সেয়াও কয়। সাধাৰণ শৰীৰত, বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰে। তেনেহ'লে এওঁ আদিদেৱ হ'ল নহয়নে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা যাক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয় – তেওঁ কাৰ সন্তান? পিতাই বহি বুজাই যে মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। মোৰ নাম শিৱ। এনেকুৱা নহয় যে বাবা নাহেই। গায়নো আছে – যদা যদাহি... এই সময়ত এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। পাৰন দুনিয়া কেনেকৈ হয় – সেয়া বুজোৱা দৰকাৰ। পিতাই কয় ময়ে সংগতি দাতা। গংগা নদীক গতি-সংগতি দাতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। পতিত-পাৰন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। সেই স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ পিতায়ে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। যিহেতু তেওঁৰ সন্তান হওঁ তেন্তে আকৌ কিয়নো ঈশ্বৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ সম্পত্তি নাপাম। বুজিবলগা কথা নহয়নে। দেলৱাৰা মন্দিৰতো পূৰা স্মৃতিচিহ্ন আছে। তলত তপস্যাত বহি আছে, ওপৰত স্মৃতিচিহ্ন। দেৱী-দেৱতা ভাৰততে আছিল। নিশ্চয় পিতা আহে পতিতৰ পৰা পাৰন বনাবলৈ। তেওঁ কয় – মই কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগমযুগে-যুগে আহো। সংগম যুগ কল্যাণকাৰী যুগ। যিহেতু কলিযুগৰ অন্তত মই আহি সত্যযুগৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰো। এয়া পিতাই বহি বুজাইছে। তেওঁ জন্ম-মৰণ ৰহিত। মানুহক ভগৱান কোৱা নহয়। মানুহে 84 জন্ম লয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এয়া মৃত্যুলোক। সত্যযুগক অমৰলোক কোৱা হয়। এয়া ৰৌৰৱ নৰক। মানুহমানেই সকলোৱে এজনে আনজনক দুখ দি থাকে। ভাৰত পাৰন আছিল, য'ত দেৱী-দেৱতাই ৰাজ্য কৰিছিল। পিতা আহেই পতিত দুনিয়াত, পতিত শৰীৰত। নিশ্চয় যিজনে প্ৰথমতে সত্যযুগত আহিছিল, তেওঁৰে অন্তিম জন্মৰ শৰীৰত পিতা আহে। গায়নো আছে – আত্মা-পৰমাত্মা আতৰি থাকে বহুত কাল... পূৰা হিচাপ হৈ গ'ল নহয়নে। প্ৰথমতে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মীসকলে আছিল। 84 জন্মও তেওঁলোকৰে হয়। ইছলাম, বৌদ্ধি আদিয়ে 84 জন্ম ল'ব নোৱাৰে। ভাৰত হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ জন্মস্থান। সকলো খণ্ডতকৈ উচ্চ হৈছে ভাৰত খণ্ড। কিন্তু এতিয়া হৈছে কলিযুগ। বাবাই কৈছে এয়া হৈছে অবিনাশী বিশ্ব নাটক। ইয়াৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জীৰ পুনৰাবৃত্তি হয়। যিয়ে এই নাটকক ধাৰণ কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয়, তেওঁলোকে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব। ভাৰতত যেতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। নতুন ভাৰতত নতুন ৰাজধানী দেৱী-দেৱতাসকলৰ আছিল। বিশ্ব সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোকৰ ওপৰত কোনেও বিজয়ী হ'ব নোৱাৰে। শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। তেওঁলোকক বিশ্বৰ মালিক বনাওঁতা নিশ্চয় বিশ্বৰ ৰচয়িতাই হ'ব। তেওঁ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, ঈশ্বৰ পিতা। এই সময়ত দেৱী-দেৱতাৰ নাম-চিহ্ন নাই। দেৱী-দেৱতাৰ কেৱল চিত্ৰ আছে। কিন্তু তেওঁলোকৰ বৃত্তি (occupation) কি কোনেও নাজানে। এই সময়ত চৰকাৰৰো কোনো শক্তি নাই। নিজৰ ধৰ্মৰ কথা নাজানে। কোৱা হয় ধৰ্ম হৈছে শক্তি। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা হৈছে পিতা। তেওঁকে সৰ্বশক্তিৱান বোলা হয়। সেয়ে ঈশ্বৰ পিতা, পিতাও হয়, পুনৰ তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও কোৱা হয় তেন্তে শিক্ষকো হয় আৰু তেওঁক পতিত-পাৰন বুলি কোৱা হয় তেনেহ'লে সংগুৰুও হয়। তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। তেওঁ হৈছে শ্ৰেষ্ঠ পিতা, শ্ৰেষ্ঠ শিক্ষক কিয়নো জ্ঞানৰ সাগৰ। আৰু কোনো মানুহে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান নাজানে। সংগতি দাতাও সকলোৰে সেই এজনে। তেওঁৰ কোনো গুৰু নাই। তেওঁ বেহদৰ পিতা, বেহদৰ শিক্ষক আৰু বেহদৰ সংগুৰু।

পিতাই বুজাইছে ভাৰত এতিয়া কাঙাল, পতিত। মায়া ৰাৱণে পতিত বনায়। এতিয়া ভাৰত আসুৰী ৰাজস্থান। সত্যযুগত দেৱী ৰাজস্থান আছিল, যাক স্বৰ্গ, হেভেন (heaven) বুলি কোৱা হয়। ভাৰতেই উচ্চতকৈ উচ্চ অবিনাশী খণ্ড। অবিনাশী পিতাৰ এয়া জন্মস্থান। ভাৰত খণ্ড কেতিয়াও বিনাশ নহয় আন সকলো খতম হৈ যাব। সেয়ে পিতাৰো এই নাটকত ভূমিকা আছে, যিজনে এই পতিত সৃষ্টিক পাৰন বনাই আদি সনাতন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। শংকৰৰ দ্বাৰা অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ। এই বিনাশ কোনো অকল্যাণকাৰী নহয়। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ইয়াৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হয়। পিতাই কয় গীতাৰ ৰচয়িতা মই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। মানুহে পিছে কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। ভগৱানে কৈছে – মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। তোমালোক ৰাজযোগী। তোমালোকে গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ, দেহসহিত যি আছে সকলো ত্যাগ কৰিব লাগিব। মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছো। পিতাইহে দুখৰ পৰা মুক্তি দিয়ে। আধা কল্প হৈছে

ভক্তি মার্গ অৰ্থাৎ ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰু আধা কল্প হৈছে ৰাম ৰাজ্য। এয়া পিতাই বহি বুজাইছে। কোনো মানুহে বুজোৱা নাই। এতিয়া পিতাই আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতি আছে। তেওঁ বুজাইছে – সন্তানসকল, তোমালোকৰ হৈছে প্ৰবৃত্তি মার্গ ভাৰতত পৱিত্ৰতা আছিল তেতিয়া শান্তি সমৃদ্ধিও আছিল। এতিয়া পৱিত্ৰতা নাই সেয়ে শান্তি সমৃদ্ধিও নাই। সকলো ৰোগী, দুখী। এতিয়া ভাৰত দুখধাম। ভাৰতে সুখধাম আছিল। এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, মোৰ লগত যোগ লগোৱা। প্ৰথমতে নিশ্চয় হোৱা উচিত যে আমি আত্মা হওঁ, পৰমাত্মা নহয়। যেনেকৈ সন্ধ্যাসীসকলে কয় – ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপক। পৰমাত্মাৰ মহিমা বহুত উচ্চ। তোমালোকেও সত্যযুগত পৱিত্ৰ আছিল, এতিয়া অপৱিত্ৰ হৈ গৈছে। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ – এয়া বৰ্ণ নহয়নে। তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ। আদিদেৱ ব্ৰহ্মাক কোনে জন্ম দিছে। পিতাই কৈছে – মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখোঁ। এওঁক তুলি লওঁ। এওঁ ভাগীৰথ। এওঁৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰাওঁ। বাকী কোনো যুদ্ধক্ষেত্ৰ আদিৰ কথা নহয়। তোমালোক হৈছে অহিংসক, হিংসা দুই প্ৰকাৰৰ – এক হৈছে কাম কটাৰীৰ হিংসা, আনটো হ'ল এজনে আনজনক মাৰি কৰা হিংসা। পিতাই কয় কাম মহাশত্ৰু, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পাইছে। ৰাৱণ ৰাজ্য দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি আৰম্ভ হয়। এই সংগম যুগ সকলোতকৈ কল্যাণকাৰী। পিছত তলৰফালে নামি যায়। দেৱতাৰ পৰা ক্ষত্ৰিয়, ক্ষত্ৰিয়ৰ পৰা বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণলৈ আহিবই লাগিব। যিসকলে ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকে আহি ব্ৰহ্মাকুমাৰ, ব্ৰহ্মাকুমাৰী হ'ব। পিতাই বুজাইছে ভাৰত জীৱনমুক্ত আছিল, এতিয়া জীৱনবন্ধন। বাবাই আহি ছেকেণ্ডতে জীৱনমুক্তি দিয়ে। পিতাৰ পৰা ভাৰতে কল্প কল্পই বেহদৰ দুখৰ সম্পত্তি পায়। মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ সম্পত্তি মানুহে মানুহক দিব নোৱাৰে। পাৰলৈ লৈ যাওঁতা এজনেই সংগ্ৰহ। তোমালোকে বিশ্বৰ ৰচয়িতা পিতাৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হৈ আছে। পিতাই কয় – মই নিষ্কাম হওঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাই মই বাণপ্ৰস্থী হৈ যাওঁ। গায়নো আছে – দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে... এতিয়া সকলো ভক্তই এজন ভগৱানকে স্মৰণ কৰে। পুনৰ সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিয়ে, তেনেহ'লে ভক্ত কেনেকৈ হ'ল। এয়া হৈছে উল্টা জ্ঞান। পিতাই মুখ বংশাবলী ৰচনা কৰে। তোমালোক হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। তেওঁলোক হৈছে শাৰীৰিক পথ প্ৰদৰ্শক, তোমালোক হৈছে আত্মাৰ পথ প্ৰদৰ্শক।

পিতাই সকলো আত্মাকে কৈছে – এতিয়া তোমালোকে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাক পাহৰি যোৱাটো উচিত জানো, পিতাক পাহৰিলে সম্পত্তি কেনেকৈ পাবা। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। বাকী সকলো হৈছে ৰচনা, তেওঁলোকৰ দ্বাৰা সম্পত্তি নোপোৱা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নাটকৰ ৰহস্যক যথা ৰীতি জানি ভূমিকা পালন কৰিব লাগে, এতিয়া আমি প্ৰভু পিতাৰ হৈছো, কেতিয়াও পৰস্পৰে হাই-কাজিয়া কৰিব নালাগে।
- (2) পিতাই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছে, এতিয়া দেহৰ লগতে সকলোবোৰ পাহৰি এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সাহসৰ সংকল্পৰ দ্বাৰা মায়াৰ সাহসহীন বনাওঁতা সাহসী আত্মা হোৱা।

যিসকল সন্তানে এক বল এক ভৰসাত থাকে, সাহসেৰে সংকল্প কৰে আমি বিজয়ী হ'বই লাগিব তেতিয়া সন্তানসকলৰ সাহসত পিতাৰ সহায় অনুভৱ হয়। সাহসেৰে সহায়ৰ পাত্ৰ হৈ যায়, সাহসৰ সংকল্পৰ আগত

মায়া সাহসহীন হৈ যায়। যিয়ে দুৰ্বল সংকল্প কৰে যে নাজানো হ'ব নে নহয়, মই কৰিব পাৰিম নে নোৱাৰিম, এনেকুৱা সংকল্পই মায়াক আহ্বান কৰে। সেয়েহে সদায় উমংগ-উৎসাহ সম্পন্ন সাহসৰ সংকল্প কৰা তেতিয়া কোৱা হ'ব সাহসী আত্মা।

***প্ৰোগান:-** নিৰ্মাণচিত আসনত বহি, দায়িত্বৰ তাজ (মুকুট) ধাৰণ কৰাটোৱে হৈছে শ্ৰেষ্ঠতা।

!!ওম শান্তি!!
